

טו: אלו הן הלוויין

לוקה כצמחיים העצה המל עצכל הלו נטון כדי ליזור וכן פ"י. בקונטקט כפלק צילום הכו (חולין דג קמה). ומינו כתת קצה דה"כ גראיך לפרא זה דקתי ממהיזר וחייב לוקה סמחיזר מיד נتون כדי ליזור המל היגיונין וכן המאלה פ"ו וחייב לוקה פ"ו וניה מסתמע הלי כל

מידי הוא טעם אלא לרבי יוחנן אמר
ליה רבי יוחנן לתנא תני בטלו חייב (ה) ולא
בטלו פטור דתנאי תנא קמיה דרבי יוחנן כל
מצות לא תעשה שיש בה קומע עשה קיים
עשה שבה פטור ביטל עשה שבה חייב
אל מי אמרת קיים פטור לא קיים
חייב ביטל חייב לא ביטל פטור תני א' ביטל
לא ביטלו ורבי שמעון בן לקיש אומר קיימו
לא קיימו במאי קא מיפלגי (ט) בהתראת ספק
קא מיפלגי מר סבר התראת ספק ישמה
התראה ומר (ט) סבר התראת ספק (ט) לא
שםה התראה ואזו לטעמיהו (ט) דאיתמר
שבועה שאוכל ככר זה היום ו עבר היום
לא אכלת רבי יוחנן ור' ל' דאמריו תרויהו
אינו לוכה רבי יוחנן אומר יאינו לוכה
משמעותם

ליה תירוגה דעתם והחומר קהי לדריש כל ימי מתקה לו נמהה ונלה
בצלהנה ולח"ת לילקי גם כי חמירות דהה קני נלה הנימתק נעהה
הו שקדמו עתה נלה נלייש נקיס דלית ליה דרש דעתם והחומר
קהי ופי"ז כקונטראם לדריש נקיס נלה שקדמו עתה (ה) ונלה שנימתק
לעתה צוין וחין לוקין עליו הלה יקיס העטה מיד ציזיריו לו
בזאת דין להמירות וקסה נלייש נקיס דקמיה ליה נלה שנימתק נעהה
ויליה שקדמו עתה צוין טמה בטהר אל המקדש דמתני' חנמי נקי
הלי היה נימתק עתה ויקיס העטה ציזיריו לו צ"ד נחתת מן
המקדש כיוון דחייב ליה נלה שקדמו עתה (ו) חין לוקין עליו ווי"ל דמיili
צמושילין חותמו נחתת והומר בלה יה ומיד נלייש נקיס דקבר
ק"מו וליה ק"מו ולח"ת ה"כ מה פליק לעיל כתיבת ותנייה תנינית
טמה בטהר אל המקדש לדקי וחנמי לה דמי חותם דכי נמי נלה
שקדמו (ז) עתה חין לוקין הכה נקי צמושילין לו צ"ד נחתת ושה
הומר בלה יה ויש נומר דהה טמה דפליינט לה סיך לה
ללייש נקיס דהה מלך ק"מו וליה ק"מו חכל הכה דמייטי תנינית שיינו
אליליך פ"ז הלי"ר בלמה מדלו"ז הביצה למ"ד ציטלו קהי החרתקפתה
دلעיל לדיק"ז ממתרני דהנטמה הצעה אל מקדש לדלו שבקדרין
(ט) עתה לוקין דין חין לוקין דמסוס שנימתק עתה וכל כמה בלה ציטלו
חציכ נימתק כל כמה צבידו ולח"כ כיוון שהס ירה נחתת סייח נקי הלה
ויליה שקדמו (ט) עתה לוקין עליו כי נמי חין לוקין מסוס דחציכ ניה
ויאושירו לו ציה וחיינו יוה וועוד להה פירושה דקהי לעיל
דרשין כל ימי דעתם והחומר קהי ה"כ מה פליק למ"ד ק"מו נהי
גדי קריה לדלה נקי צביה ק"מו כיוון דסוח דעתם והחומר כל ימי
צצ"ק מסוס דדרשין ביה כל ימי. כך הקשה מצ"ח ותירץ ווי"ע:
התראה וריש לkish את ליה לאו שמה חתראה. (י) ופי"ז נלה תני ר'י
דרשו התראה ספק וצמיה לה יכטול העטה וכל חיימת לדלה ציטלו ע
צטו צעה צמאנל ותי" רצ"י ללוּס בעין התראה צעה צעו"ר
גדי צמעת אל בכורות ולכך לה מי חמר רצ"ל ציטלו וליה ציטלו ולכך
צצית דין הושירו לו לה לילקי לצעה צעל התראה ספק ר'יה ד
עו"ר בלה תקם ההס לה לה קלי"ז מומך מעטה ולח"כ י"ז לנו
בלה מסלהה צעו"ר בלה וחיינו מקיס העטה ר'ה כי נמי חמלין
התראה ספק מסוס צמיה יטה על נוירוטו מסוס לכיז"ט צהו עומר
יבטל נחנס צעו"ר והלכך נקי כל כמה לדלה צהן וצפיר וכו' התראה
ידחי חכל נלצי יומן דתני מלכות ציטול העטה חי ליה מומך מעטה
קשה להזין והצחה לה מפלצת צ"ק טמה חנמי לה חמר ר' יומן ק"מו
לומר טמה הלה (ט) רצ"ל חנמי לה חמר ר' יומן: **וועבר** היום
דפליינט דה עומד צעו"ר כהצ'ר הוועצה עכציו עו"ר וליה"ז חי התראה
מתמייצ"ז עדיין כמוני התראה צעוזר דזוקה גדי נויל צצמה יין מיד

וזדי הוא טעם אלא לרבנן. מי שוגר נדרות כל ימי בעמוד
המזרל לר' יומן סהמאל נס עשה סקדמו עטה לוקין עליו וכzieh
יש הונם סגירות דקתיו הינו לוכה ושוגר לעתומו להו סניתק
עסה: דאמר ליה רבי יוחנן לסתנה. נקמן תני בטלו חייכ נס
בטלו פטור חכל לר' למתני קיימו

למה קיימו נח דריש ניה לנמוד
יבמזר הלא נפי הגילוין לומר כל
מיו תהיה לו להצה ולה יטהנה
לידיה נהו אקדמו עזה ונחו
בניתק לעזה צוין והין לוקין עליון
הלא יקיים העזה מיד כ濟יזהלו
ב"ד להמזר: אל מי קאמרט.
אי בקיס מתני פנור הכל קיס
תיתני חייכ והעפ' הכל ציטל והי
ציטל תיתני חיוכ על כלך מתני
פנולא הכל ציטל והעפ' הכל קיס:
ז"ג תניא בטלו ולא בטלו. כלל
עהה דבר חייכ נח כלל עזה דבר
פנור: קיימו ולא קיימו. קיימו פנור
נה קיימו כטהומריין לו קיס מלקיין
אותו ורכז יומן מוקיס נח נמתניין^{טו}
כלחו בנתק לעזה דהילו הכלו
מקדmo עזה סטלה ניה לדוקין
לריש נקייך צין ניתק צין קדmo עזה

פק שמה התראה. והע"ג^ג דכל נח תלחת ספק יהי טרי כטעור על מיל זגמל הלאו נציטול העצה תלוי יה שמה נח יטול הות העצה להירה נח לא שמה התראה. הלאך ולו העצה נח היה נוקה עליו הלא כתלהת ודאי והעצה ניתן להיות הוא יקיים הוא ילקה והי קסיה נרכז לרחת ודאי וימתו צו כצגה נטול הות לעולס התראה צעה טוער על היה כדבל המל כל מהלין צצעות כבל זו חס הוכל זו חכלה לתנאייה ודאי היה חכלה לתיקוליה ובדב ספק הלא כתלהת צבעת יכול עד ציהכל הות כל תנאי: דאמרי עמייה דמר להו כי טעמייה דמר: מהו כהוה יוצב (ג) וכטול והין כהן שהרי תלה זמן לאירועו כל היבש: מצום

רביינו חננאל

מן תני כל לא תעשה שקדמו עשה לוקין עליו ר' יוחנן האמר ר' יוחנן לתנא תני קיימו ולא קיימו. וריש לקיש אמר בטלו ולא בטלו במאי פליגי בהתראת ספק כגון שלקח האם על הבנים ומתרין בו לא תקינה ריש לקיש אמר כגון זו התראת ספק היא שיתכן לו אחרי שיקhana שלחנה והיכי היא התראת ודאי כגון שבא לשחטה והתרו בו אם תשחט אותה תלקה ושחטה ור' יוחנן אמר אפילו התראה בליךיה שמה התראה. ואוזדו לטעמייהו דאיתמר שבועה שאוכל ככר זה היום ועבר היום ולא אכלה ר' יוחנן ור' שמעון בן לקיש דאמר תרויהו אינו לוכה ר' יוחנן אמר אינו לוכה כו'

ונחות וצינוכ

מ' צ"ל למתניתא וכ"ה
בכת"י: ב] צ"ל דאג"ג
(בארות המים): ג] צ"ל
משלח (בארות המים):
ד] לפि הרשל' הד"א
(גליון) וכיכ' מהרש"א,
ובהග' הב"ח (ה): ה] צ"ל
פירושא (מהרש"א,
עיב"ש): ו] צ"ל קאי
אתקפתא אדלעיל
דליך דידיה
(באה"מ): ז] רשות"
וא"ת הא משכחת
(גליון): ט] נדצ"ל לא
הויב מחוסר: ע] יש
להוסיף דכמו (באה"מ):
י] צ"ל יש (באה"מ):
כ] צ"ל שלעולם (כ"ה
בתוס' ר"פ): נ] אייז
פרש"י שלפנינו,
מהרש"א: מ] צ"ל לא
הויב, (רשות'): נ] רשות"
מתחיל (גליון): ס] צ"ל
שלא ישagle (רשות'):

ליקוטי ריש"י

התראת ספק. ספק ה' יעוז על המלה ה' לנו י' סיכול לומר עדין י' שמות ציוס והין המלה יכול לנכוון שימוש ציוס נמון כדי לדoor של המלה [שבועות כא.]. דאמר תרזיזו אינז' לוכה. ומ"מ חולקין גטעמו של דבר טעם דיבinic מר לה יהיך מר ומך לית ליה טעם דמר ולקמן מפרק פלוגמייה [שבועות ג:]. שבועה שאוכל כבר זה היומ וכו' התראת ספק. וכי מתילה זיה המכלה קיוס פן מעוז על השגועה סמל יעוז סמל לה יעוז על המלה לנו לעדין י' שמות ציוס [פסחים סג:].

[מכאן שייך לדף טז]. משומם דהוי התראת ספק. למי מהרו ביה והוא נך צמיהלן היכר ש[תמונה ג:]. בא הכתוב. מותיר וענרת על לנו נמי שסנייק לנעהlein לוקיין עט הכלו [לעיל ד:]. טעמא דמעסה [תמונה ד:]. וע"ע וככה למת נמי. חייב. 7 צניאס צצמיה זו למתה ממי עזיל מעסה לוקה [תמונה תקמ' ה' מלהנה נקמת צל נקמת צל]

ונין כך הכהה מט"ח ותירץ:
בגון שהדורה ברבים. פ"י הכוונה' צמיה לה עוז צהקורה לו
כלירה וליה נלה דה"כ היו מושך
לקיימה חלה נלה שדיירה כליה
זוס עוז ואפייל חל עליה כגן דהמר
זונס תצמייך עלי כדהיתה גנדריס
ולא פה(^ו): **ולהא** איכא העבעט
געבעיטנו לא תבוא אל ביתו השב
תשיב לו ומשבחת לה בו. וזה תוה
בוי עזה שקדמו לנו להבנת העזות
צייר קודס ציעור לינך חן ציתו
עזות עזוטו לזמןינו גזרות צייר
בבנת העזות^ו וי"ל לדרכין בפרק
אלו מליות (ז"מ נה): מיתולה דהצט
צציך ליה נמצנו צלה גזרות
ז"כ על כרתק צייר עזה דהצט
צציך לו ניהל צעדר כדהמלין
געילו^ו חס היו עניין לפניו מתנו עניין

זגחות וציוונים

ולמייר. יUBL'ן (גליון): ב] צ"ל רבא יעבל'ן (גליון) וכ"ה בכתה": ג] לפניו בקרא את העבות (גליון): ד] צ"ל דאמ (באח"מ): ה] נרא להוסיף והא לא הווי (עפ"י תוס' ר"פ ותוס' שאנן, עי"יש): ו] [עיין מהר"מ] (גליון): ז] בתוס' ר"פ דכל אימת דישלים ממן:

רביינו חננאל

ותרוייתו אליבא דרי' יהודה דתניה ולא תותירו ממנה עד בקר בא הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה לומר שאין לוין עליון דברי ר' ירושה. ר' יוחנן דיק הזכיר טעמא דבא הכתוב הא לא בא הכתוב לוינה אלא התראת ספק שמה התראת. וריש לקיש דיק לאו שאין בו מעשה לוין עליון. ואקשינן לריש לקיש והא התראת ספק היא שמתrix בו לא תותירו ויתכן שלא יותיר ולא יותיר ישרפנו ולמה אמר טעמא דבא הכתוב הא לא בא הכתוב חייב. ופרק ריש לקיש דאמר (באיידך דלא כר') [כאיידך תנא דר'] יהודה דתניין בענין מי שגירש אשתו ולא שהתה ג' חדש וניסת וילדה ואין ידוע אם בן ט' הראשון אם בן ז' לאחרון ועמד זה הילוד והכה זה וחזר והכה זה קילל זה וחזר וקילל זהכו. ר' יהודה אומר בבת אחת חייב יצחצ'ר מהו ארינו גיבת ב"א דשליח ואינו לוינה אין חיבור אליה א"ר יוחנן ייכא אל וכי תשכח נפק דק מחזיר ואינו לוינה ואם בהן קיימו ולא קיימו אלא למאן קון משכחת לה אלא אונס אלה כמה ליה בדורבה מיניה מאחר אמר רב ט' אי שוויתיה שליח כל כמיןיה ולא כלום דירה ברבים הניחא ט' למ"ד לו הפה Mai ai icca لمימר אתה ינדר שהודר ברבים יש והא אייכא (סימן גז' לשב"ז את הגולה משכון דרכמנא שב לוי העבות כבא השמש כי הtam כיון דחייב בתשלומיין נא משכונו של גר ומית הגר הtam

פטעול הילך זו ועוד החלטת דמזכרת כשמתרין בו כך אומרים לו אל תכה זה שם תחזור ותכה الآخر תתחייב למצאת התראה זו בספק שיתחנן שלא יכה ושלא יקלל האחד ולא יתחייב וכל כי האי גוונא בהתראה ספק פטור. ואקשין ולר' יוחנן לאו דנוtar לאו שאין בו מעשה הוא אמר נא הכתוב חיב. ופרק ר' יוחנן דאמר כי האי דאמר ר' יהודה משום ר' מעשה לוקין עליו אין בו מעשה אין לוקין חוץ מן הנשבע ומימר והמקלל דדה אדר' יהודה הכא תני טעונה דבאה הכתוב הא לא בא הכתוב לוקה גדר תני כל לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו. ופרקינן הא דידייה לוקין יין לוקין עליו. וכן פריק ריש לקיש בהתראה ספק תרי תנאי ואליבא דר' נוטל אם על הבנים ר' יהודה אומר לوكה ואין משליח וחכ"א משלחה ואין באה קומ עשה אין חייבין עליה. א"ר יוחנן אנו אין לנו אלא זאת ועוד זולא קיימו נמצא אונס שגירש שווה לנוטל אם על הבנים. אלא למען דתני

אי דקטלה קם ליה בדרכה מיניה. והס מטה ה"כ נא צטלה הילו
והס תהמל למל מילוי דקטלה ומ"מ נא הוי כס ליה דרכה
מיניה דמיili טרגה צזונג (ד) ויל' לה"כ סיינו כמו מטה מהליה
°**כיוון** להרגה צלה צמתכוין קר רקצה מציע"ח ותירץ:

משום דהוי לאו שאין בו מעשה וכל לאו
שאין בו מעשה אין לוקין עליו ר"ל אומר
אין לוקה משום דהוי התראת ספק וכל
התראת ספק ^ט לא שמה התראה ותרויהו
אליבא דרבי יהודה דתניא ^{ט א} ולא תותירו
אמנו עד בקר והנותר ממנו עד בקר וגוי
יבא הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה
לומר שאין לוקין עליו דברי רבי יהודה ר'
וחנן דיק ה כי טעמא דבא הכתוב הא לא
בא הכתוב לוקה אלמא התראת ספק שמה
התראה ור"ל דיק ה כי טעמא דבא הכתוב
הא לא בא הכתוב לוקה אלמא לאו שאין
בו מעשה לוקין עליו ^ור"ש בן לקיש נמי הא
ודאי התראת ספק הוא סבר לה כדיך תנא
דר' יהודה דתניא ^ט הכה זה וחזר והכה זה
קילל זה וחזר وكילל זה הכה שנייהם בבית
אחד או קילל שנייהם בבית אחת חייב רבי
הodata אומר בבית אחת חייב בזו אחר זה
פטור ורבו יוחנן נמי הא ודאי לאו שאין בו
מעשה הוא סבר לה כי הא ^ט דאמר רב
אידי בר אבון אמר רב עמרם א"ר יצחק א"ר
וחנן ^(ט) ר' יהודה אומר משום רבי יוסף הגלילי
יבכל לא תעשה שבתורה לאו שיש בו
מעשה לוקין עליו לאו שאין בו מעשה אין
ЛОקין עליו יחויז מן הנשבע ומימר ^ט והמקלל
את חבריו בשם קשיא דרבי יהודה אדרבי
הodata אי לר"ש בן לקיש תרי תנאי אליבא
דרבי יהודה אי לרבי יוחנן לא קשיא הא
ידיה הא דרביה ^ט תנן הרעם הנוטל אם על

הנימ רבי יהודה אומר לוכה ואינו משלח וחכ"א י' משלח ולא לוכה זה הכלל כל מצות לא תעשה שיש בה קומ עשה אין חיבין עליה א"ר יוחנן אין לנו אלא זאת ועוד אחרת אל ר' אלעזר היכא אל לכי תשכח נפק דק אשכח דתנייא אונס שגירש אם ישראל הוא מהזיר ואינו לוכה ואם כהן הוא לוכה ואינו מהזיר הניחא למאן דתני קיימו ולא קיימו אלא למאן דתני ביטלו ולא ביטלו בשלמא גבי שלוחה הקן משכחת לה אלא אונס ביטלו ולא ביטלו היכי משכחת לה אי דקטלה קם ליה בדרבה מיניה אמר רב שני מיהו נאה ה' בגון שקיבל לה קידושין מאחר אמר רב כי' אי שויתיה שליח איה Ка מבטלא ליה אי לא שויתיה שליח כל כמיניה ולא כלום היא אלא אמר רב שני מיהו מנהרדעא בגון שהדרירה ברבים הניחא למד' והדר שהודר ברבים אין לו הפרה אלא למד' יש לו הפרה Mai Aiaca למיימר מדירה לה על דעת רבים דאמר אמר הלכתא ינדר שהודר ברבים יש לו הפרה ועל דעת רבים אין לו הפרה ותו ליכא וזה Aiaca (סימן גז' למשב"ז פא"ה) גזל דרכמן אמר לא תגוזל והשב את הגולן משכון דרכמן אמר לא תבא אל ביתו לעבות עבותו השב תשיב לו העבות כבא המשמש משכחת לה בקיימו ולא קיימו וביטלו ולא ביטלו התם כיון דחייב בתשלומיין אין לוכה ומשלם מתקוף לה רבי זירא הא Aiaca משכונו של גר ומית הגר

כל המלכות תלויה בקיום העצה הלאה אין קיס פטור הלאה זו ועוד המלת למסכת נולאו הלא מסכת ציטלו הלא בגני תלמיד: מהזיר ואינו לוקה. אף כהן הלא פטוו צל מלכות קיימו לוקה מסכת בית מלכות הלא קיימו: אלא למאן דתני ביטלו. לוקה כי מסכת ציטלו עצמה הלא כהן כי מסכת לה: בדרכה מיניה. מיתה והין צו מלכות: כל על ידי קבלתו: הניחא למאן דאמר בו'. פלוגת ריה כסכת גיטין הצעלה גט (דף נה): על לו וסדרה על דעת רביס ועל דעת ר' מית דין: ותו ליבא. מנות הלא מעצה טיס נא קוס עצה סרפו: הרי משכוננו של גדר. וסרפו צמי הגר וממת הגר והין לו יורzin לדירת כסכלומין: העצה

משמעות דה"ל לאו שאין בו מעשה. אבל מזוזת התלהת ספק לא הינה מפנוי להתלהת ספק טמא התלהת: משום דהוא לה תורת ספק. אבל מזוזת להו טהין זו מעשה לה הינה מפנוי לקטול להו טהין זו מעשה לוקין עליו: ותרוייתו אליבא דברי יהודת. להלן

מישום דהוי לאו שאין
שאין בו מעשה אין לְ
אין לוקה מישום דהוי
התראת ספק ^ט לא שאין
אליבא דרבי יהודה ד
אמנו עד בקר והגותר
יבא הכתוב ליתן עשו
לומר שאין לוקין עליו
וחנן דיק הבי טעמא
בא הכתוב לוקה אלמא
התראה ור"ל דיק הבי
הא לא בא הכתוב לו
בו מעשה לוקין עליו וו
דאי התראת ספק הוא
דר' יהודה דתניא ^ט המכ
קילל זה וחור וקילל ז
אחד או קילל שניהם
הodata אומר בבת אחו
פטור ורבנן נמי ה
מעשה הוא סבר לה
אידי בר אבין אמר רב
וחנן ^(ט) ר' יהודה אומר
יבכל לא תעשה שב
מעשה לוקין עליו לאו
לוקין עליו יחויז מן הנני
את חברו בשם קשיא
הodata אי לר"ש בן לך
דרבי יהודה אי לרבי
ידיה הא דרבה ^ט תנן

הבנייה רבי יהודה אומר
הכל כל מצות לא ת
ע) אין לנו אלא זאת וע
אשכח דתניא ^ט אונס
הוא לוכה ואין מהזיו
תני ביטלו ולא ביטל
ביטלו ולא ביטלו היכן
אמר רב שני מחזונאה
שליח ايיה קא מבטל
חיא אלא אמר רב ש
ודר שהודר ברבים אין
סידירה לה על דעתו
לו הפרה יעל דעת רבינו
פא"ה גול דרכמנא א
אמר ^ט לא תבא אל ביר
משכחת לה בקיימו ול
ע) אין לוכה ומישלם מות

כח מעשה טין כה קוס עשה שות
לו הנו חיין לנו כבולן צוה לו ציהר פטור המלכות תלוי זקיים העש
כהו לתקי על ידי מיטול העשה דתינו כבולנו לה מצחת מיטלו חללו
זקיים העשה: הניחא למאן דתני. לה קיימו לוקה מצחת מיה
לה: הניחא בשילוח הקרן משכחת לה. מיטלו כצחטה הלה הכל
במגניה. תමיה וכי כל סיינו סתמקדץ על ידי קבלמו: הניחא למאן
דעת רבים. סמיה כה עון (ג) סלקורה לו וסידירה על דעת ריס ו
דלקי עלה: משכון. מצחת לה מיטלו סדרפו: הרוי משכונו של
תקם צלח מצלם. זה הכל וכו' אין לוקין עליו. הלה מס כן לה קיימו מוק כדי ליזור לממן דמי
ה מצלם מוק כדי ליזור וחיינו לוקה ויחס לה צלח לוקה ויריך צלח מהר לkindה מממע ולממן לטמי
יצחוטה הונפה וחי לה נקי [חולין שם]. אונם. נעלה צמלנה. אם ישראל אל הוא. יכול נקיס העשה
לו לוקה. ואם בהז הוא. סלקול גראוס לוקה וחיינו מומייל [לעיל טו]. נדר שהודר ברבים. נדרת
נדר סקלר גראיס חיין לו ספלה [גיטין לה:]. על דעת רבים. כן יהמלו לו קרי הנו מדיןין הומך על
דעתיו [גיטין לו]. סומומיס לו נדר [ערכין כג:].

ה) [מולין פ.ה.], 3
ל: פקמיס פ.7. ספ.
ס.ג. מולין פ.נ: ג.ה.
ממורא 7: צזועווע
ג) יגמota קלה.
234567
פ.נ: ג.ה.], 7
ג. צזועווע
ג) מומפה
פ"ל, 1) מולין
[לקמן י.ג.] ועי' ר
2) [לעיל טו. ממורי
ט) [לעיל טו.
קמיה.], ט) גיטין
י) [גיטין נו. זכוו
עלכין כ.ג.], כ) 5
טו: ; ג) טו., מ)
ב"מ קטו: סוד"ה
יעי"ש, ס) כתובו
ע"ב.

הגהות הב"ח

(ה) גמרא ה"ר יומנן אמר היה ר' יהודה מסוס רבינו יומי הגלילי:
(ג) שם ה"ר יומנן אמר לאין לנו: (ג) רשותי לך על דעתך רציס צמלה נא עון. נ"ב לדגל עון לה מני לאכילה דהן מצועצת לה: (7) תום' ד"ה היל דקנלה וכו' טהרנה צווגג. נ"ב פ"י ודלמעה פ"ל חייט מיתם צווגיגין מייצין מלכות עיין פ' היל נערות פ"ז ד"ג נ"ז:

גָּלְיוֹן הַשׁ"ס

גמ' א� דקטלה קם ליא
בדרביה מיניה. קאָס ליא
הוּ מאַכְמָת דסימָה טרייפָה
למיינו מיינָס מיטָה ומיכָלָה
מקוס נפָצָנוּו קיס קמייזָן
עליו לאלָה יוֹכֵל נאַלְמָה
וְנִעְשָׂה דלוּ מסָיס לְמָסָה
ולע'ו: תומ' ד"ה אַי
וכו' כיוֹן דהרגה שלאלָה
במתכוין. קאָס ליא דמ"ע
מאַכְמָת גְּמוּזָד וְלֹא
נִמְרָה צִוְּה:

תורה א/or השלים

א) וְלֹא תַּזְבִּירוּ מִמְנָגָד
עַד בָּקָר וְהַנֶּתֶר מִמְנָגָד
עַד בָּקָר בְּאֵשׁ הַשְׁרָפָה
[שםות יב, י]

ב) לֹא תַּעֲשֵׂק אֶת רְעֵה

וְלֹא תַגְנֹל לֵא תִלְזֶן
פָעֻלָת שָׁבֵיר אֲתֶך עֲדָה
בָּקָר : [וַיַּקְרָא יְהוָה יְהוָה]
וְהִיָּה כִּי יִחְטֹא וְאִשְׁמָם
וְהַשִּׁיב אֶת הַגְּזֹלה אֲשֶׁר
גָּזַל אוֹ אֶת הַעַשְׂק אֲשֶׁר
עַשְׂק אוֹ אֶת הַפְּקָדוֹן
אֲשֶׁר הַפְּקָד אָתוֹ אָנוֹ
אֶת הַאֲבָדָה אֲשֶׁר
מֵצָא : [וַיַּקְרָא יְהוָה יְהוָה]

ד) כי תָּשָׁה בְּרַעֲנָן
מִשְׁאָת מְאוּמָה לֹא
תָּבָא אֶל בֵּיתוּ לְעַבְטָן
עַבְטָנוֹ: (דברים כה, י)

ה) הַשְׁבָּתָן לֹא אֵת
הַעֲבוֹת בְּבוֹא הַשְׁמִשָׁה
וַיַּשְׁכַּב בַּשְׁלָמָהוּ וַיָּרֶךְ
וְלֹד תְּהִיה צְדָקָה לְפָנֵינוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ: (דברים כה, יג)

לירזמי רישוי

הזהחה בדף טו:] אין לזכין עליוז. לחלק נמכו נעצה לומר הס עדר על הלהו יעצה זהה וינצלת לה מקום השם והס לכמה קיימו ולה קיימו חלון מטבח צנוו נעני עד ציברונות ייחזרנה ממזיר וזהו לוקה פפי עשרה וכקנץ נדר :